

[FOTOGRAFES DE CIÈNCIA]

Peter Pan i la ciència forense

per JOSÉ MIGUEL MULET

Hollywood té dues cares: la del glamur i del luxe, i la de les il·lusions frustrades. L'ambició per la fama pot tenir un final dramàtic o, moltes vegades, un èxit primerenc pot acabar massa aviat. Això ho reflecteix molt bé el documental de Manuel Summers *Juguets rotos*.

Un bon exemple de com Hollywood t'ho pot donar tot i t'ho pot treure tot és el de Bobby Driscoll, actor infantil nord-americà molt popular durant els anys quaranta i cinquanta del segle xx gràcies a Disney. El seu primer èxit va ser la producció *Canción del sur*, un prodigi tècnic per a l'època, ja que era la primera gran producció que combinava imatge real amb personatges d'animació (abans el mateix Disney ho havia intentat al curtmetratge *Alice's Wonderland*). Avui trobar aquest film és prou complicat donat que Disney no vol associar-se amb la imatge racista que transmet. L'ha eliminat de tots els seus catàlegs de *streaming* i mai va ser editat en VHS o DVD. El següent paper protagonista de Bobby Driscoll va tenir més sort, ja que va ser una adaptació de *L'illa del tresor* de R. L. Stevenson. El fet que existisquen moltes adaptacions de la història fa que la seua actuació no siga particularment recordada.

Tot i això, l'aspecte de Bobby Driscoll és una icona cultural del segle xx que et pot resultar molt familiar. Aquest actor infantil va ser la imatge del protagonista d'una de les produccions d'animació més icòniques de tots els temps... *Peter Pan*. El personatge animat té les faccions, els moviments i l'expressivitat de Bobby Driscoll, i, de fet, és el seu paper més recordat.

Tot i aquesta popularitat, que va comportar-li un Oscar juvenil l'any 1950, l'arribada de la pubertat i una acné molt agressiva van fer que les ofertes de treball anaren minvant fins que va deixar l'actuació. Bobby mai no va saber pair aquest canvi d'estatus i passar a una vida anònima. Va patir una davallada personal: problemes amb les drogues, i entrades i sortides de la presó fins que va acabar a Nova York vivint una existència marginal. En 1970, la seua mare va intentar contactar-hi sense èxit. Això la va portar a fer una recerca, i tement el pitjor, es van haver d'emprar tècniques forenses com la verificació d'empremtes dactilars. Això va permetre reconstruir el seu tràgic final. Bobby havia mort per una sobredosi el març de 1968. El seu cos sense identificar va ser trobat en un edifici abandonat de l'East Village i va ser enterrat en

Walt Disney Archives

Bobby Driscoll i Kathryn Beaumont rodant material de referència per a la pel·lícula d'animació de Disney *Peter Pan* (1953).

«Als Estats Units, la identificació per empremtes dactilars hi va arribar abans per la literatura que per la pràctica forense»

una fosa comuna, fins que la tenacitat de la seua mare i les empremtes dactilars van permetre identificar-lo.

Avui les seues restes haurien pogut haver estat identificades per l'ADN. Però en aquella època sols estaven disponibles les empremtes dactilars, una tècnica forense que va arribar molt tard als Estats Units. El primer país a emprar-la i resoldre un crim d'acord amb una empremta delatora va ser l'Argentina, gràcies a Juan Vucetich. A Espanya aquesta tècnica va arribar a principis del segle xx, on va servir per a resoldre un robatori. Tot i això, als Estats Units va arribar abans per la literatura que per la pràctica forense. En una obra de Mark Twain, la trama es resolvia gràcies a una empremta quan encara no hi havia cap protocol oficial que en regulara l'ús ni cap base de dades que arreglaria aquesta informació. Molt més tard que a altres països, aquesta tècnica va entrar dins dels protocols forenses, i va permetre, entre altres coses, retornar des del *mai més* d'una fosa comuna l'actor que va encarnar Peter Pan. ☺

JOSÉ MIGUEL MULET. Catedràtic de Biotecnologia de la Universitat Politècnica de València i investigador en l'Institut de Biologia Molecular i Cel·lular de Plantes (CSIC-UPV).